

ogsaa skal have Evne til at forsørge sin Familie. Fra denne Regel kan ikke dispenseres. I Norge forlanges det, at den paagældende stiller Sikkerhed for, at han og hans Familie ikke vil tiltrænge offentlig Fattigunderstøttelse, inden Hjemstavnret er erhvervet i noget norsk Fattigvæsensdistrikt. Har Andrageren modtaget Fattigunderstøttelse, kræves det sædvanligt, at denne er tilbagebetalt.

Saa at sige undtagelsesfrit kræves det endelig saavel i Norge som Sverige, at Andrageren enten er eller ved Naturalisationen bliver løst fra sit tidligere Statsborgerforhold.

43. Lov om Ændring i Lov Nr. 251 af 6. Maj 1921 om Ændring i Fattigloven. (Indenrigsministeren). [A. Sp. 6745—C. Sp. 1933, 1999].

Fremsat i *Landstinget* $27/3$ (L. Sp. 1704). 1. Beh. $27/3$ (L. Sp. 1748). 2. Beh. $27/3$ (L. Sp. 1749). 3. Beh. $27/3$ (L. Sp. 1750). *Oversendt til Folketinget*. 1. Beh. $28/3$ (F. Sp. 5274). 2. Beh. $28/3$ (F. Sp. 5308). 3. Beh. $28/3$ (F. Sp. 5322). Loven stadfæstet 29. Marts 1924. (Lov-Tid. Nr. 94).

Nærværende Lov er foranlediget af den i denne Rigsdagssamling vedtagne Lov om Ændring i Loven af 6. Maj 1921 om Invalideforsikring, ifølge hvilken der ikke længere eksisterer en automatisk Forbindelse mellem Medlemsskabet i en statsanerkendt Sygekasse og Delagtigheden i Invalidentelovens Goder. Det bestemmes derfor, at Personer, der vel kan være Medlemmer af en statsanerkendt Sygekasse, men ikke kan invalideforsikres, har Adgang til at oppebære den i Fattiglovens § 63 omhandlede Hjælp fra det offentlige paa Grund af Sygdom eller Invaliditet *uden Fattighjælps Virkning*.

Hjælpen kan ydes saavel til hans eget som til Familiens nødvendige Underhold, men maa ikke overstige det Beløb, der vilde kunne være ydet ham i Henhold til Invalideforsikringsloven.

Loven vedtoges enstemmigt i begge Ting.